

Det er mange gange en meget rigtig beskrivelse af de politiske vilkår i et demokrati, hvor intet parti har flertal alene. Men betragtningen er helt forkert, når vi snakker om det sorte finanslovforlig. For regeringen fik nemlig intet – absolut intet – for sit forlig. Der er ikke nogen fra regeringspartierne, der her i dag har givet os bare et eneste eksempel på en fornuftig lovgivning, som de nu kan få igennem, og som der ikke i forvejen var et flertal for uden om VKZ sammen med venstresiden i Folketinget.

Derfor er regeringens forklaringer på forliget også det rene bluff. Det er ganske enkelt dybt utroværdigt. Vi trænger til at høre en bedre forklaring på, hvorfor man valgte at svigte en stribe valgløfter, hvorfor man valgte at lave et sort forlig med voldsom indflydelse til V og K, hvorfor man valgte at vende ryggen til det SF, som socialdemokrater i stribevis havde valgmøder med på arbejdspladserne og i fagforeningerne kørte parløb med.

Vi håber, at vælgerne og fagbevægelsen lytter meget nøje efter, når der gives forklaringer. Vi kan nemlig se, at det rumler med protester rundt omkring. Vi kan se fagforeninger, der ellers havde socialdemokratisk ledelse, sende protestbreve, og vi håber, at protesten bliver stærk, for det er den eneste måde, hvorpå man kan få vaccineret regeringen imod at lave flere sorte forlig.

SF viste under forhandlingerne om finansloven, at der var en anden vej, en politik, der lå i direkte forlængelse af de løfter, der var blevet givet til befolkningen under valgkampen. Vi foreslog en stærkere indsats for beskæftigelsen, samtidig med at der blev løst vigtige samfundsproblemer. Vi pegede på behovet for at fjerne ventelisterne til børnepasning, til plejehjem og til sygehusbehandling. Vi pegede på behovet for bedre hjemmehjælp.

Vi fremlagde samtidig et helt katalog af ideer til øget grøn beskæftigelse, hvor løsningen af vigtige miljøopgaver fremskyndes til gavn for både miljøet og beskæftigelsen, alt sammen fuldt finansieret, så statsfinanserne ikke blev forværret, men tværtimod forbedret.

Den økonomiske ansvarlighed – også i forhold til statsfinanserne – er nødvendigvis fundamentet i ethvert udspil til ændring af en finanslov. SF's planer kunne skabe i titusindvis af nye job, vel at mærke som helt ordinær beskæftigelse i det offentlige eller i det private erhvervsliv.

Regeringens forlig skaber derimod forsvin-

dende lidt beskæftigelse, og hovedvægten ligger på såkaldte svingdørsjob, hvor de ledige kun i et begrænset tidsrum skal være på en arbejdsplads, og i mange tilfælde er det endda på så ringe betingelser, at tiden hen imod den personlige afgrund, bortfaldet af dagpengereetten, løber videre, medens de er midt i den såkaldte jobtræning.

SF's forslag om, at job til langtidsledige skal gives på ordinære løn- og arbejdsvilkår, og at ingen må falde ud af dagpengesystemet, hvis de lever op til deres pligter, var der ingen interesse for i regeringen.

SF foreslog også en forstærket uddannelsesindsats både over for de unge og over for de ældre, der trænger til efteruddannelse. Løfterne om flere uddannelsespladser til de unge blev der ikke gjort noget ved på finansloven. Der blev faktisk ikke afsat en krone ekstra. Når det drejer sig om efteruddannelse til voksne, kan vi se, at regeringen tager et lille skridt i den rigtige retning ved at afsætte en pulje, der senere skal udmøntes til øget efteruddannelse.

SF lægger vægt på, at de penge især bliver brugt til at give ufaglærte bedre muligheder for at blive opkvalificeret. Det er dem, der må døje med de største ledighedsprocenter, og derfor må de også have broderparten af pengene, så de får en fair chance for at få en egentlig faglig uddannelse.

Det er en central pointe hele vejen igennem i SF's politik, at vi lægger afgørende vægt på, at arbejdsløsheden bliver nedbragt hurtigt og meget. Det siger de andre partier også at de mener, men deres handlinger strider imod deres ord. Hvis man mener det ærligt, er man simpelt hen nødt til også at satse på en markant omfordeling af arbejdet. Det vil sige nedsat arbejdstid, afspadsering af overarbejde og bedre muligheder for orlov og jobrotation.

Regeringen vil åbenbart gå den modsatte vej, men alternativet er for os at se håbløst, fordi økonomisk vækst ikke i sig selv fjerner arbejdsløsheden. Vi kan tværtimod sagtens have økonomisk vækst og fortsætte med masser af arbejdsløshed i mange, mange år endnu, hvis ikke vi politisk sadler om.

De borgerlige partier siger til os, at det er at give op, hvis man vil fordele arbejdet i stedet for at skabe nogle flere arbejdspladser. Men det er jo en dybt meningsløs påstand. Det svarer til at nægte at redde mennesker fra et hastigt synkende skib med henvisning til, at det rent teoretisk er mere langsigtet og perspektivrigt, at de lap-